

ISSN 1318-5772 XXXIII (2026) št. 1

BOŽJA BESEDA DANES

Revija Zavoda Biblično gibanje

»In neprestano bom hodil v svobodi,
ker postav tvojih iščem.«

(Ps 119,45 CHR)

וְאַתָּה לֵבָבָה בְּרַחֲבָה כִּי פִקְדֵיךָ דַרְשֵׁתִי

ODVISNOSTI IN ZASVOJENOSTI: SVETOPISEMSKA ANTROPOLOGIJA SVOBODE

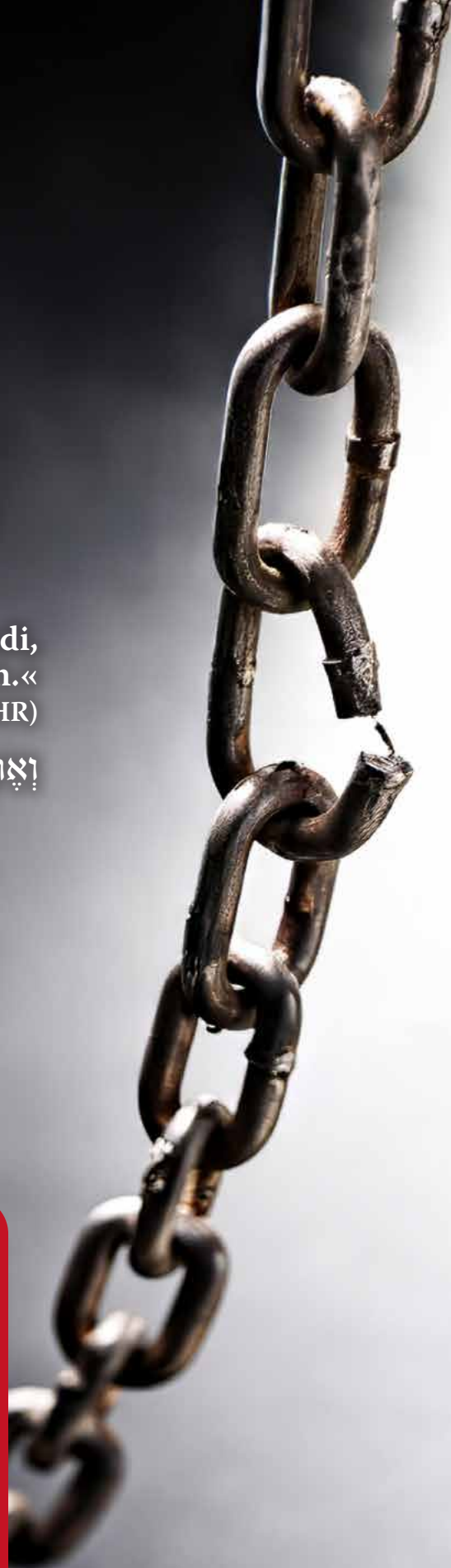
POGOVOR Z ROBERTOM FRIŠKOVCEM s. S. Večko, T. Omerzel
Notranja svoboda je vera, da preteklost ni zadnja beseda

RAZLAGA ODLOMKA STARE ZAVEZE Jože Krašovec
Smrtonosni vzroki in učinki odvisnosti
in zasvojenosti z željo po oblasti

RAZLAGA ODLOMKA NOVE ZAVEZE Anja Kastelic
Iz zataknjenosti v polnost življenja

RAZLAGA ODLOMKA NOVE ZAVEZE Marko Rijavec
Od svobode »od« do svobode »za«. Pavlova
definicija krščanske svobode v Gal

CERKVENI OČETJE BEREJO SVETO PISMO br. Jan Dominik Bogataj
Ciprijan: od zasvojenca do ljubitelja Božje besede

UVODNIK Anja Kastelic OSVOBOJENI ZA SVOBODO	3
BOŽJA BESEDA RASTE Gregor Čušin BOŽJA SLOVNICA	4
POGOVOR S PRIJATELJI BOŽJE BESEDE s. Snežna Večko, Teja Omerzel NOTRANJA SVOBODA JE VERA, DA PRETEKLOST NI ZADNJA BESEDA	6
RAZLAGA ODLOMKA STARE ZAVEZE Jože Krašovec SMRTONOSNI VZROKI IN UČINKI ODVISNOSTI IN ZASVOJENOSTI Z ŽELJO PO OBLASTI	11
RAZLAGA ODLOMKA NOVE ZAVEZE Anja Kastelic IZ ZATAKNJENOSTI V POLNOST ŽIVLJENJA	14
RAZLAGA ODLOMKA NOVE ZAVEZE Marko Rijavec OD SVOBODE »OD« DO SVOBODE »ZA«	18
BOŽJA BESEDA V RANAH SVETA Rok Mihelič DVA NAČINA IZGUBE: POT IN PRAG	21
BOŽJA BESEDA V RANAH SVETA Popotnik in njegov duhovni spremljevalec iz skupnosti Srečanje BOG JE Z MANO IN NE BO ME ZAPUSTIL	24
BOŽJA BESEDA V ZAKONU Teja Omerzel SVETO PISMO NAMA JE VSAKODNEVNI KOMPAS	26
PRIPOROČAMO V BRANJE Samo Skralovnik MALO SVETO PISMO	31
PRIPOROČAMO V BRANJE Samo Skralovnik V SENCI VELIKIH	35
PRIPOROČAMO V BRANJE Brigita Perše JEZUSOVO ŽIVLJENJE V PODOBAH IN PREDPODOBAH	36
BOŽJA BESEDA V PODOBI Lan Seušek SVOBODA, KI SE HRANI Z EVHARISTIJO	38
SMEJATI SE S SVETIM PISMOM Marc Gellman GORENJE GOREČEGA GRMA	41
CERKVENI OČETJE BEREJO SVETO PISMO br. Jan Dominik Bogataj CIPRIJAN: OD ZASVOJENCA DO LJUBITELJA BOŽJE BESEDE	42
POROČILO Samo Skralovnik idr. NEDELJA BOŽJE BESEDE 2026	44
IZZIV ZA OSEBNO DELO br. Jaro Knežević VSAK ČLOVEK PO SVOJI NARAVI ODVISNIK	48
BOŽJA BESEDA NA POTI Samo Skralovnik MED EGIPTOM IN SINAJEM	50
BOŽJA BESEDA NA PLATNU p. Andraž Arko REDNIK SINA BOŽJEGA	51
SVETOPISEMSKA NIŠA Vinko Ošlak SKRAJNEŽ NAJ UMRE, SICER MI ZMERNI NE BOMO PREŽIVELI ...	52
MALI KLJUČ SVETEGA PISMA s. Snežna Večko JUŽNI SLOVANI SPREJMEJO KRŠČANSTVO: DEDIŠČINA SVETEGA CIRILA IN METODA	54

BOŽJA BESEDA DANES je katoliška biblična revija, ki jo izdaja Zavod Biblično gibanje s podporo SŠK. Izhaja trikrat letno.

Revijo lahko naročite ali odjavite po pošti na naslov gibanja in uredništva.

NASLOV ZAVODA IN UREDNIŠTVA:
Zavod Biblično gibanje
Poljanska cesta 2, 1000 Ljubljana
info@biblicnogibanje.si
www.biblicnogibanje.si
www.facebook.com/biblicnogibanje.si

UREDNIŠKI ODBOR:

Jure Koželj, Snežna Večko, Bogdan Rus,
Marko Rijavec, Teja Omerzel

GLAVNI UREDNIK: Samo Skralovnik

ODGOVORNI UREDNIK: Maksimilijan Matjaž

LEKTORIRANJE: Aleksandra Kocmut

FOTOGRAFIJE: Avtorji uporabljenih fotografij so navedeni pod fotografijami.

FOTOGRAFIJA NA NASLOVNICI: AI, 20

PRELOM IN PRIPRAVA ZA TISK: Robert Rošker

OBLIKOVNA ZASNOVA: Branka Smodiš

TISK: Salve, d. o. o., Ljubljana

Priporočen je prostovoljni dar za pokritje stroškov izhajanja revije.
Transakcijski račun pri Delavski hranilnici: SI56 6100 0002 0986006

OSVOBOJENI ZA SVOBODO

»Kristus nas je osvobodil za svobodo. Zato stojte trdno in se ne dajte ponovno vpreči v jarem sužnosti.« (Gal 5,1)

Kako močan in kako drzen stavek! Če ga kristjani vzamemo zares, potem prav gotovo ni več opravičila za naše krajše ali daljše posedanje v »Egiptu« kakršnekoli odvisnosti, ki tako zavezuje. Ni opravičila niti za kakršne koli »spominke«, ki bi jih radi prenesli iz Egipta v obljubljeni deželo. Naš raj je v ljubečem in osebnem odnosu z Gospodom, ki prvi osebno išče prav vsakega izmed nas.

Post je gotovo milosten čas iskrenosti, čas srca, čas intimnega posedanja z Gospodom v tem »raju srca«, v katerem se zgodijo najpomembnejša srečanja, najpomembnejše odločitve in najpomembnejša razločevanja. Srce je kraj ljubečega pogleda med »jazom« in Kristusom, kraj spoznanja Njegove bližine in zato drugačnega spoznanja sebe. Je kraj, kjer spoznamo Resnico, je pa tudi kraj, kjer se Resnica bojuje z lažjo, ki se tako prepogosto skrije v kak kotichek z željo, da bi upravljala naše življenje v slogu ubogih žrtev, in ne svobodnih sinov.

Pod marsikatero zasvojenostjo je globoka bolečina, ki potrpežljivo čaka, da bi jo nekdo s spoštljivim usmiljenjem videl, slišal, jo ovrednotil in objel. Dokler je prepovedana, moramo nanjo metati veliko odvečnega materiala, hrupa in napačnih navezanosti z namenom, da bi jo utišali. Vse prevečkrat se v nas vrine mišljenje, da je bolečina ostanek pepela po požaru, ki ga je treba odpeljati, morda skriti, ruševine pa nekako popraviti. Toda naša vera nam kaže, kako prav iz pepelnice srede pridemo do velikonočne vigilijske luči, iz pepela do luči velikonočne sveče, iz teme zla v luč svobodnih Božjih otrok. Kristjani smo oblečeni v Kristusa, ki je bolečino videl, sprejel, se je dotaknil, ozdravil in preoblikoval v poveljano rano. On je edini, ki razstrupi sleherno zlo in ga, če mu dovolimo, spremeni v kraj razodetja še večje Ljubezni.

Ko torej bolečina najde svoj prostor v prebodeni Kristusovi strani, iz katere smo rojeni, ni več nevarna, ker je že prepojena z ljubeznijo. Zato ne ubije več, temveč le še očiščuje in osvobaja. Od znotraj. Zato se je pomembno v njej odpreti milosti Svetega Duha, se spomniti svoje resnične identitete izvoljenih, ljubljenih, odrešenih, ter se o vsem, kar doživljamo, pogovarjati z Gospodom. V srcu, nenehno, kjer koli ... S Tistim, ki je že vse dal skozi. S Tistim, ki dobro ve, kako nam je, »ker je sam pretrpel preizkušnjo« in zato »lahko pomaga preizkušanim« (Heb 2,18).

Naj nam tudi bogate rubrike te revije pomagajo, da bi postajali vedno bolj domači z Besedo – Lučjo in tako prežarjeni od znotraj.

»Če vas torej Sin osvobodi, boste resnično svobodni.« (Jn 8,36) •••

foto_osebni arhiv

foto_osebni arhiv

Robert Friškovec je slovenski katoliški duhovnik in dolgoletni zaporniški kaplan. Že kot študent teologije je začel obiskovati zapore, pozneje pa je postal eden najbolj prepoznavnih pastoralnih delavcev na področju zaporniške pastorale v Sloveniji. Deloval je tudi v rimskem zaporu Rebibbia in danes spremlja zapornike v vseh slovenskih zaporih. V svojih nastopih pogosto govori o notranji svobodi, odpuščanju in možnosti novega začetka ter o tem, kako lahko Božja beseda odpira pot iz ujetosti – tako za ljudi za rešetkami kot za tiste zunaj njih.

NOTRANJA SVOBODA JE VERA, DA PRETEKLOST NI ZADNJA BESEDA

Ste res iz mladostnega upornišтва stopili na pot vere in v Cerkev?

Bolj kot uporništvu bi rekel, da me je vodilo iskanje smisla oz. večjega nesmisla. V določenem obdobju odraščanja je v meni prevladovalo obilje nesmisla. Bil sem vzgojen, da so v cerkvi ljudje, ki verjamejo v Boga, ki ga pravzaprav ni, in želel sem si ogledati

te ljudi. Postavil sem se v cerkev zadaj, se naslonil in opazoval, kaj ljudje počnejo. Imel sem kaj videti. Naučene drže, in marsikatera od njih je bila osebno prilagojena in malo spačena (npr. poklek, znamenje križa). Ljudje so sedeli v cerkvi in čakali, da »stvar« mine. Bilo mi je smešno in še danes mi je, ko ljudi, zbrane pri sveti maši, vprašam, kako so,

in dobim nazaj zelo zelo priten odgovor, da so v redu, ali pa sploh nič. Od začetka naprej se je v meni marsikaj spreminjalo in raslo.

Se spomnite kakšne osebne izkušnje ali anekdote, ko ste tudi sami preizkušali meje svobode ali bili osvobojeni iz primeža kakšne odvisnosti?

Dejansko sem v svojem odraščanju preizkušal mnoge odvisnosti, ki so me držale v ujetosti in mi jemale svobodo. Ne želim delati reklame in dati komur koli izgovora, češ, saj je tudi Robi to počel. Sam osebno sem bežal pred težo, ki sem jo doživljal v sebi. Bežal sem v svet, kjer »kao« ne boli. Danes stopam pred človeka v kateri koli odvisnosti, pa naj bo zgolj mobilni telefon, in mu rečem: Kam pa bežiš? Ne vem, če so ravno anekdote povezane z mojimi begi, vem pa, da je bilo ogromno izgovorov, skrivanja, iskanja možnosti.

Kako ste začutili poklicanost za zaporniško pastoralo? Ste se sami javili škofu za zaporniškega duhovnika?

V zapor sem prvič vstopil kot laični študent teologije, imel sem 19 let. Bolj iz izziva, radovednosti in želje po konkretni izkušnji. Nisem vedel, kam me bo pravzaprav to peljalo. Prvič, ko sem se s socialnim delavcem peljal v naš največji zapor Dob pri Mirni, priznam, da so se mi tresla kolena. Tam sem srečal ljudi, ki jih prej nisem poznal – ne po imenih ne po zgodbah. V zaporu sem začutil, kako zelo človek potrebuje, da ga nekdo posluša brez takojšnje obsodbe. Ko sem stopil v semenišče, je za to moje delo izvedel tudi takratni nadškof Alojzij Šuštar, ki mi je dal možnost izkušnje v Rimu, deloval sem v zaporu Rebibbia in spoznaval, kaj pomeni pastoralno delo v zaporu. Poklicanost se je rodila postopoma. Nisem načrtoval, da bom zaporniški duhovnik, ampak sem v tem prostoru prepoznal, da me Bog tja pošilja.

Rdeča nit tokratne številke revije je, kako Božja beseda odpira poti iz ujetosti v svobodno in polno življenje. Imate pred očmi kakšno pričevanje s svojih poti, ki bi posebej odgovorilo na to temo?

V zaporu zelo konkretno vidiš, kaj pomeni ujetost. A hkrati tam pogosto srečaš ljudi, ki prvič zares pogledajo vase. Božja beseda odpira prostor, kjer človek ni več samo svoje dejanje ali kazen.

Notranja svoboda se začne tam, kjer človek verjame, da ni dokončno določen s svojo preteklostjo.

Običajno delujem na način, da mi zaprte osebe rečejo, če lahko kaj zmolim za njih, če bi skupaj molila ali če bi kaj prebrala iz Svetega pisma. Na ta način spodbujam odgovornost, da zaznavajo potrebe v sebi in tudi željo, kaj lahko te potrebe nagovori. Spomnim se pogovorov, ko je kdo ob svetopisemskem odlomku začutil, da ima njegovo življenje kljub vsemu vrednost. Notranja svoboda se začne tam, kjer človek verjame, da ni dokončno določen s svojo preteklostjo. V lanskem letu smo teden zaporov, ki ga sicer obhajamo vsako leto tretji teden v mesecu novembru, naslovili Božja beseda ni vključena (2 Tim 2,9). Mnogo stvari v življenju nas lahko vklene: strah, jeza, zloraba, zavrnitev ali sram. In to velja tako za tiste v zaporih kot za vse tiste zunaj zapora. Če pa naše vkljenjenosti ne obravnavamo, so lahko njene posledice zelo temne. Brezup in nemoč nas lahko preplavita, razdiralno vedenje se širi kot kaka bolezen naprej. Postaneta zapor za telo in dušo. Vendar verujemo, da Bog želi razkleniti te verige in ljudi osvoboditi, da tako obnovi svojo, Božjo podobo v nas. To dela preko svoje Žive besede, Jezusa.

Božja beseda odpira prostor, kjer človek ni več samo svoje dejanje ali kazen.

Mnogo stvari v življenju nas lahko vklene: strah, jeza, zloraba, zavrnitev ali sram.

Na spletu je znana fotografija, na kateri ste ob žičnati ograji – kot

SMRTONOSNI VZROKI IN UČINKI ODVISNOSTI IN ZASVOJENOSTI Z ŽELJO PO OBLASTI

V Stari zavezi je najbolj dramatičen primer zgodbe, ki jo narekuje odvisnost človeške čutnosti in obsedena želja po oblasti, pripoved v 2 Sam 13-19. Zgodba se začne s prevaro in nasiljem psihopatskega Davidovega najstarejšega sina Amnona. Amnon je prevaral očeta, da je lahko onečastil svojo polsestro Tamaro. Pred očetom Davidom je hlinil, da je bolan, in izrazil željo, da mu streže sestra Tamara. David je dal soglasje. Ko je Tamara prišla k Amnonu, jo je ta hotel zvabiti v posteljo. Tamara je na Amnonovo namero, da jo onečasti, odgovorila: »Ne, moj brat, nikar mi ne delaj sile, kajti tako se ne dela v Izraelu! Ne smeš storiti te norosti! Kam naj se sicer denem s svojo sramoto? In ti bi bil kakor kateri izmed norcev v Izraelu ...« (2 Sam 13,12-13) Zaslepljen od slepe strasti se ni zmenil za njeno prepričevanje, ampak ji je naredil brutalno silo. S tem si je nakopal prekletstvo samokaznovanja. Potem jo je »zasovražil s silno velikim sovraštvom. Zares, sovraštvo, s katerim jo je zasovražil, je bilo večje kakor ljubezen, s katero jo je bil ljubil« (2 Sam 13,15). Ta izjava nazorno kaže, kako deluje prekletstvo greha.

Poročilo o Absalomovem in Davidovem odzivu je osupljivo kratko. Absalom je tolažil svojo sestro: »Ali je bil tvoj brat Amnon pri tebi? Potem zdaj, moja sestra, molči! Tvoj brat je, ne ženi si te reči k srcu!« (2 Sam 13,20) Toda pripovedovalčev komentar (2 Sam 13,22) in kasnejši dogodki (2 Sam 13,23-37) razkrivajo, da so imele njegove tolažilne besede močan posmehljiv podton. V 2 Sam 13,22 beremo: »Absalom pa ni govoril z Amnomom ne hudega ne dobrega, kajti Absalom je sovražil Amnona, ker je storil silo njegovi sestri Tamari.« (2 Sam 13,22) Še krajši je opis Davidovega odziva. Izvemo samo: »Ko je kralj David vse te reči slišal, se je zelo razsrdil.« (2 Sam 13,21)

Dve leti kasneje je Absalom med praznovanjem striženja ovc Amnona zahrbtno umoril. David je Absaloma kaznoval tako, da ga je poslal

foto: Sergio Rodriguez (Unsplash)

v izgnanstvo. Po treh letih ga je na prigovarjanje vojskovodje Joaba pomilostil, ga sprejel na svoj dvor in ga poljubil. Očetovski Davidov poljub odpuščanja in sprave je pomembno znamenje zaupanja, ki pomeni tveganje. Toda Absalom je Davida spet prevaral, tokrat na najbolj podel način. Skoval je zaroto proti očetu Davidu, da bi ga ubil in se tako polastil prestola. Svoj upor je skrbno pripravil s hlinjenjem pravičnika, ki bi uslišal prošnjo vsakogar, če bi to bilo v njegovi moči. Agitiral je pri mestnih vratih (2 Sam 15,1-6) in »kradel srca Izraelovih mož« (2 Sam 15,6).

David je ostal neutolažljiv, čeprav mu je bilo usojeno, da je postal Izraelov kralj.

IZ ZATAKNJENOSTI V POLNOST ŽIVLJENJA

LEPOTA POKLICANOSTI

*Vsak nosi
v svojem
srcu globoko
hrepenenje
po polnosti
življenja.*

Vsak nosi v svojem srcu globoko hrepenenje po polnosti življenja, Besedo Očeta, zasajeno kot seme novega življenja. In vsak je poklican, da na tej poti zorenja nenehno stopa v odnos s to Besedo, ki je *luč in življenje* (Jn 1,4), ter ji dovoli, da se razodene v vsej svoji lepoti. Pavel Florenskij, ruski pravoslavni teolog, je v svojem delu *Steber in opora resnice* zapisal: »Razodeta resnica je ljubezen, uresničena ljubezen pa je lepota.« To lepoto kristjani imenujemo velikonočna, saj gre za ljubezen, ki ljubi do konca in zato ne pobegne pred »volkovi«, temveč ostane »Jagnje«. Ta ljubezen je vedno ponižna, *kenotična*, konkretna in vključuje naše telo, ki se prav preko te ljubezni posvečuje.

Da bi se ta lepota, zapisana v naša srca, smela razodeti, je potrebno svobodno srce. Priti do tja pa ni najlažje, saj se je po grehu naša človeška narava zaprla delovanju Svetega Duha in postala poslušna strahu. Od padca naprej je prav strah naš glavni »faraon«, ki nas ohranja v suženjstvu »Egipta« ogroženosti, strahu zase, logiki preračunljivosti in kontrole. Človek se ne doživlja več kot ljubljeno bitje odnosa, ustvarjeno za polnost lepote, temveč kot osamljen in prestrašen individuum, ki se mora dokazati in uveljaviti, sicer nima pravice obstoja. Ko pa srce ne pozna več Objema ljubezni, v sebi zazna »črno luknjo«, v katero začne metati ideje, materijo, ljudi in na koncu tudi religijo, samo da bi potešil občutek osamljenosti in praznine.

OD SVOBODE »OD« DO SVOBODE »ZA«

PAVLOVA DEFINICIJA KRŠČANSKE SVOBODE V PISMU GALAČANOM

Morda je *iskanje svobode* vse, za kar si prizadevamo v svojem življenju. Morda je to tisto globoko hrepenenje, ki ga vsi nosimo v prsih, ker smo takrat, ko se počutimo svobodne, res najbolj ljudje, v njej najbolj prepoznamo svojo vrednost in dostojanstvo. Ko nimamo koga, da bi nam ukazoval, ko nimamo nikogar, ki bi nas nadzoroval, ko smo resnično lahko to, kar smo. Takrat se počutimo kot ljudje.

Vendar ta svoboda, ki nam jo običajno prinese odraslost, poleg številnih *možnosti* prinaša tudi *odgovornost*. Zato ljudje radi nihamo, tako kot zgodovina, od ene do druge skrajnosti. In smo, ko si zaradi katerega koli razloga že želimo spet v varno stanje neodraslosti in neodgovornosti, enkrat togi *fundamentalisti*, spet drugič razvrtni *anarhisti*. Nihanje med tema dvema skrajnostma se – posebno v življenju posameznika – pravzaprav

nikdar ne ustavi. A tako eno kot drugo stanje je stanje *suženjstva*. Odvisnosti. Resnična svoboda pa ni ne v enem ne v drugem. Kajti tako priklenjenost na pravila kot na lastne želje iz človeka naredi sužnja.

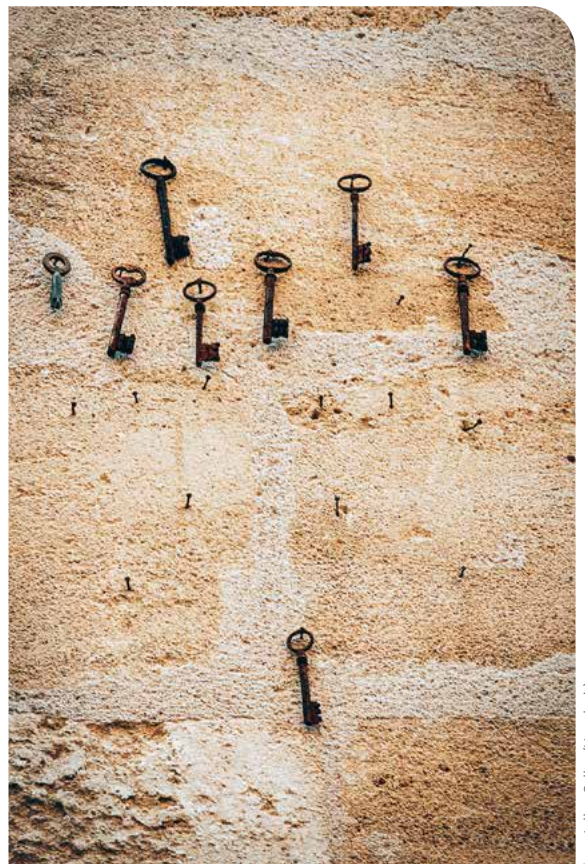
SVOBODA V PISMU GALAČANOM

Iskanju te svobode se apostol Pavel posveti v pismu Galačanom. Pripadniki teh cerkva so namreč v svojem krščanstvu zašli v skrajnost, ki jo apostol opiše kot »suženjstvo«. Po Pavlovem mnenju je Bog človeka opravičeval le po Kristusu in njegovi žrtvi na križu, da je to torej Božje delo. Kasnejši oznanjevalci, Pavlovi nasprotniki, ki so prihajali iz judovstva, pa so zagovarjali stališče, da je vera v Kristusa sicer pomembna, ampak da opravičenje ni popolno brez izvrševanja del postave, predvsem obreze in obhajanja judovskih praznikov.

Ko se počutimo svobodne, najbolj prepoznamo svojo vrednost in dostojanstvo.

Svoboda poleg številnih možnosti prinaša tudi odgovornost.

Tako priklenjenost na pravila kot na lastne želje iz človeka naredi sužnja.

foto_Erwan Hesry (Unsplash)

foto_Julien Orliac (Unsplash)

SVETO PISMO NAMA JE VSAKODNEVNI KOMPAS

ZAKONSKI PROFIL

IMENI IN PRIIMEK: Lidija in Boštjan Cifer

ZAČETEK IN KRAJ NAJINE POTI: april 2014, Čakovec, HR / dan po poroki sva se preselila v Maribor

ZAKONSKO POT SKUPAJ HODIVA (ŠTEVILO LET): 12 let

NAJBOLJ PONOSNA SVA NA: najino hčerko Fiono

NAJLJUBŠI TRENUTKI V TEDNU SE ZGODIJO: ko se spontano objamemo in si rečemo: Rad te imam!

ČE BI IMELA NA VOLJO TRI BESEDE, S KATERIMI BI OPISALA NAJINO ZAKONSKO POT, BI TO BILE: varnost, spoštovanje, mir

NAJBOLJ NAJIN ODLOMEK V SVETEM PISMU: Filipljanom 1,6

NAJIN NAJLJUBŠI SVETOPISEMSKI LIK: David in Estera

SVETO PISMO SE V NAŠEM DOMU NAJVEČKRAT NAHAJA: na doseg roke

NAJINI ZAČETKI

Se še spominjata, kje in na kakšen način sta se kot par prvokrat srečala z Božjo besedo?

L.: Božja beseda je bila prisotna že od samega začetka najinega odnosa. Spoznala sva se, ko je Boštjan študiral teologijo. Zelo pogosto sva razpravljala in debatirala o različnih naukih, idejah, svetopisemskih odlomkih in knjigah. Veliko sva se pogovarjala in si dopisovala, najin odnos pa se je sprva razvijal prijateljsko. Spomnim se, da sva imela včasih zelo različne poglede na nekatere teološke teme, zato je bilo potrebnega veliko časa, da sva se razumela, uskladila

in dogovorila – ali pa se preprosto strinjala, da se ne strinjava.

To so lepi spomini, ki jih cenim. Lahko rečem, da je bilo to obdobje velikega duhovnega in osebnega razvoja ter rasti v najinem odnosu.

Kako vama je vera in Božja beseda pomagala pri premagovanju začetnih izzivov v vajinem odnosu?

To, kar nama je dalo potrditev in upanje za najino prihodnost, je spoznanje, da sva že od samega začetka drug v drugem videla pripravljenost odpustiti, iskreno priznati svoje napake, biti ponižna, ranljiva in boleče iskrena. Seveda to spoznanje izvira iz odnosa s Kristusom, ki je tudi nam pripravljen vedno znova odpustiti, poslušati naše stiske in v naju oblikovati ponižnost.

Drug v drugem sva videla resnično željo, da skupaj gradiva najin zakon, da sva vedno najprej »midva« in da drug za drugega navijava z vsem srcem. To nama daje mir, toplino, varnost in zaupanje, da je najina prihodnost svetla, čeprav življenje velikokrat prinese tudi izzive.

NAJINA POROKA

Ali in kako je Božja beseda igrala vlogo pri vajini odločitvi za poroko?

L.: Odraščala sem v krščanski družini in po srednji šoli sem se zavestno tudi sama odločila ter predala svoje življenje Jezusu. Spoznala sem, da je hoja za njim način življenja, ki mu želim slediti. Iskala sem osebo, s katero bom preživela svoje življenje in ki bo prav tako prepoznala vrednost krščanskega temelja ter praktičnega udejanjanja njegovih vrednot. Izkusila sem, da življenje brez Boga

nima pravega smisla in ne vodi nikamor, zato sem vedela, da si želim moža, ki bo z vsem srcem ljubil Boga. Verjamem namreč, da se takrat vse druge stvari postavijo na pravo mesto.

B.: Sam sem odraščal v nominalni krščanski družini, a šele pri svojih 24 letih sem doživel resnično spreobrnitev, ko me je Bog čudežno osvobodil heroinske odvisnosti preko svoje Besede. Od tistega trenutka naprej si nisem mogel predstavljati ničesar drugega kot graditi celotno svoje življenje na Božji besedi. Ko v življenju izkusiš vse, kar ti srce poželi, in svoje življenje »zapraviš«, spoznaš, kako pomembno je imeti trden temelj – temelj, na katerem lahko varno gradiš svojo hišo in svoje življenje. In ko najdeš še ženo, ki ljubi Sveto pismo, je to dobitok na loteriji.

Kako sta se pripravljala na zakrament svetega zakona?

L.: Boštjan je del priprav na zakon opravil že med študijem na teološki akademiji. Kljub temu pa sva se na zakon zavestno pripravljala skupaj. Obiskovala sva tečaj priprave na poroko pri pastoru v cerkvi, kjer sva se pozneje tudi poročila – na Hrvaškem, v Lidijini domači cerkvi. Ta čas priprav nama je veliko pomenil, saj sva lahko še bolj poglobila razumevanje zakona, svoje odgovornosti in vloge v njem ter Božjega načrta za najino skupno pot.

Je bila priprava povezana tudi s prebiranjem in premišljevanjem Božje besede?

B.: Najin vsakdan je prepleten s prebiranjem in premišljevanjem Božje besede, a ob pripravah na poroko sva se še bolj poglobila v odlomke,

MALO SVETO PISMO

Izbor odlomkov iz jeruzalemske izdaje Svetega pisma
Družina (2025)

PRILJUBLJENO MALO SVETO PISMO PO 60 LETIH V PRENOVLJENI IZDAJI

Malo Sveto pismo ima svoje korenine v izjemno priljubljeni izdaji iz leta 1967, ki jo je pripravil dr. Jakob Aleksič in je postala nepogrešljiv spremljevalec mnogih slovenskih vernikov. Nova izdaja nastaja iz iste želje: ponuditi jasen, razumljiv

in dostopen uvod v celotno svetopisemsko zgodbo. Nova izdaja spoštuje izvorno zasnovo, hkrati pa jo posodablja z novim prevodom – jeruzalemsko izdajo – ter novimi kratkimi razlagami.

Urednik izdaje je dr. Samo Skralovnik, ki je pripravil uvodno besedo ter napisal vse uvode in razlage; imprimatur je v imenu Slovenske škofovske

konference podelil škof msgr. dr. Maksimilijan Matjaž. Strokovni pregled sta opravila dr. Snežna Večko in dr. Matjaž Celarc.

PREDSTAVITEV NOVE IZDAJE SVETEGA PISMA

Izbor odlomkov v novi izdaji v glavnih potezah sledi prvotnemu, vendar so Aleksičeve razlage v celoti nadomeščene z novimi, ki so bliže sodobnim spoznanjem in teološkemu razmisleku Cerkve danes, dodane pa so tudi številne nove. Svetopisemsko besedilo je vzeto iz najnovejšega celotnega prevoda Svetega pisma, jeruzalemske izdaje, toda Malo Sveto pismo ne predstavlja konkurence novemu prevodu, temveč njegovo dopolnitev. Jeruzalemska izdaja prinaša celotno svetopisemsko besedilo s številnimi študijskimi opombami, obsežnimi uvodi in zemljevidi, a prav obilje teh podatkov lahko ovira manj veščega bralca. Zato so v Malem Svetem pismu vsebovani le najpomembnejši odlomki, ki zajemajo vse ključno za razumevanje Boga in človeka v svetopisemski luči. Malo Sveto pismo ni nadomestek celotnega Svetega pisma, temveč začetna spodbuda. Tako kot okno, skozi katero lahko uzremo široko pokrajino, ponuja pogled na bistvene točke svetopisemske zgodbe, hkrati pa vabi, da odpremo vrata in stopimo v samo pokrajino – v celotno Sveto pismo. Malo Sveto pismo lahko razumemo kot skrbno sestavljen mozaik temeljnih svetopisemskih besedil, ki bralca vodi skozi celotno zgodovino odrešenja. Njegova notranja logika sledi zaporedju svetopisemskega kanona in hkrati zgodovinski časovnici. Svetopisemske odlomke pogosto spremljajo razlage, ki osvetljujejo zgodovinske okoliščine ter njihovo teološko in duhovno sporočilo. Naslanjajo se na bogato dediščino cerkvenih očetov in drugih antičnih avtorjev, sodobnih razlagalcev ter judovske tradicije.

Malo Sveto pismo želi biti prvi korak v svet Svetega pisma – dovolj preprost za začetnike in hkrati dovolj globok za bralce, ki Sveto pismo prebirajo že leta. Glavni namen je približati Božjo besedo vsakemu bralcu – ne glede na starost, izobrazbo ali predznanje.

Malo Sveto pismo zavestno in premišljeno uporablja barvno razporeditev, da bralca jasno vodi skozi strukturo in pomen besedila. Črna barva označuje sam svetopisemski odlomek, ki je srce knjige. Sivi uvodi pomagajo razumeti kontekst: pokažejo, kje

je odlomek v Svetem pismu, kdo nastopa, kakšno je ozadje ter kako se besedilo navezuje na druge odlomke. Delujejo kot orientacijski kompas, ki olajša vstop v zgodbo. Rdeči komentarji ponujajo kratko razlago: pojasnijo zgodovinski in duhovni pomen, osvetlijo simboliko in povežejo odlomek z drugimi mesti Svetega pisma.

BESEDA, KI GORI, A NE UNIČUJE

Na naslovnici Malega Svetega pisma gori plamen, razdeljen v sedem jezikov, ki kliče v spomin eno najbolj znanih svetopisemskih podob: ogenj, v katerem se je Bog prvič razodel Mojzesu – ogenj, ki gori, a ne uničuje (2 Mz 3,2). V tem prizoru se zrcali ena najglobljih skrivnosti razodetja: Bog je ogenj, ki ne uničuje, ampak preobraža. Ko se človek sreča z njim, mora – kot Mojzes – sezuti sandale, ker stopa na sveto zemljo. Toda ogenj tukaj ni nevarnost, ampak navzočnost, ki očiščuje in posvečuje. »Ali ni moja beseda kakor ogenj, govori Gospod?« (Jer 23,29) V rabinskem izročilu zasledimo prepričanje, da se je Bog razodel iz središča ognja, ker je njegova beseda kakor ogenj – razsvetljuje, prečiščuje in daje življenje. Ta ogenj je znamenje Božje besede, ki vstopa v svet z močjo, a brez nasilja. Tako kot grm ne zgori, tudi človek, ki sprejme Besedo, ni pokončan, ampak prenovljen. Cerkevni očetje so v tem prizoru prepoznavali podobo učlovečenja. Sveti Gregor iz Nise je zapisal: »Kakor grm gori, a ne zgori, tako je tudi Devica nosila ogenj Božje navzočnosti, a ni bila uničena.« Goreči grm tako postane prisposodba Božje bližine, ki se ne vsiljuje, ampak vabi – Boga, ki vstopa v svet brez nasilja, z žarom, ki razsvetljuje in greje, a ne uničuje. Ko zremo plamen na naslovnici Malega Svetega pisma, zremo prav to skrivnost.

Mojzes je rekel, ko je zagledal plamen: »Stopil bom tja in pogledal to veliko prikazen, da grm ne zgori!« (2 Mz 3,3) Ta stavek ne razlaga skrivnosti, temveč opisuje držo: približati se, gledati, pustiti se navoriti. Prav to pa je tudi temeljna drža bralca (Malega) Svetega pisma.

Mojzes ne obvladuje prikazni, ne razlaga je vnaprej niti je ne razgradi v pojme. Najprej se približa. Gledanje tu ni pasivno opazovanje, temveč dejanje, ki vključuje pripravljenost na nagovor. Šele ko se približa in se ustavi, Bog spregovori. V tem smislu stavek opisuje temeljno pot branja Svetega pisma. Bralec ni najprej razlagalec, temveč poslušalec.

<https://bibliotrogibanje.si/malo-sveto-pismo/>

UREDNIK O NOVI IZDAJI

Zakaj odločitev (od kod ideja) za posebno izdajo Svetega pisma

Nova izdaja Malega Svetega pisma izhaja iz preproste izkušnje: Sveto pismo je temeljna knjiga krščanske vere, a za mnoge ostaja težko dostopno. Že leta 1967 je dr. Jakob Aleksič s prvim Malim Svetim pismom odgovoril na podobno potrebo in bralcem ponudil premišljen izbor temeljnih odlomkov, ki vodijo skozi zgodovino odrešenja. Nova izdaja nadaljuje to izhodišče v današnjem kontekstu. Mnoge bralce obsežno Sveto pismo z množico opomb in strokovnih razprav prej odvrne kot povabi. Malo Sveto pismo zato ponuja orientacijo: pomaga prepoznati rdečo nit svetopisemske zgodbe in omogoča vstop v branje kot celoto.

Izbor v glavnem sledi Aleksičevemu, vendar so nekateri odlomki na novo izbrani ali razširjeni, vse razlage pa so napisane na novo ob upoštevanju razvoja svetopisemske znanosti in potreb sodobnega bralca.

Kakšne so posebnosti te izdaje

Posebnost Malega Svetega pisma ni v tem, da bi ponujalo novo ali drugačno Sveto pismo, temveč v načinu izbire in predstavitve besedila. Svetopisemsko besedilo je v celoti vzeto iz zadnjega uradnega slovenskega prevoda, t. i. jeruzalemske izdaje Svetega pisma (2024). Razlika je v obsegu: medtem ko jeruzalemska izdaja vsebuje

celotno svetopisemsko besedilo, Malo Sveto pismo prinaša premišljen izbor odlomkov.

Nekatere svetopisemske knjige ali večji njihovi deli zahtevajo obsežnejši razlagalni okvir. Tretja Mojzesova knjiga, denimo, obravnava tempeljske daritve, starozavežno duhovništvo, predpise o čistih in nečistih živalih ter zakonodajo o obredni čistosti, ki v krščanskem življenju nimajo več neposredne normativne vloge. Takšna besedila so pomembna za razumevanje zgodovinskega in verskega ozadja Izraela, vendar brez obsežne razlage težko nagovarjajo sodobnega bralca.

Malo Sveto pismo zato ne želi zajeti vsega, temveč tisto, kar je bistveno za razumevanje svetopisemske zgodbe in krščanske vere. Izbrani odlomki so razporejeni tako, da skupaj tvorijo pregledno celoto zgodovine odrešenja in bralcu omogočajo, da razume notranjo povezanost med Staro in Novo zavezo.

Posebnost izdaje je tudi jasna notranja »navigacija«. Barvna razporeditev besedila ni estetski dodatek, ampak bralcu pomaga, da se zaveda, kaj bere: sam svetopisemski odlomek, uvodni okvir ali razlago. Na ta način se bralec lahko orientira brez stalnega preskakovanja naprej ali nazaj. Tako besedilo ne razpade na posamezne drobce, temveč ostane povezano v smiselno celoto.

Komu je namenjena

Malo Sveto pismo je namenjeno zelo širokemu krogu bralcev. Njegov naslovnik je predvsem

bralec, ki si želi Svetega pisma, a se pred njim ustavi zaradi obsega, zahtevnosti ali negotovosti, kako začeti. Zato je knjiga primerna tako za tiste, ki se s Svetim pismom srečujejo prvič, kot za tiste, ki ga že dobro poznajo, a se zavedajo, da jim celota pogosto razpade na znane posamezne odlomke, in zato iščejo zgoščen, premišljen vstop v njegovo notranjo povezanost in celotno zgodbo.

Zasnova ne predpostavlja poznavanja svetopisemske terminologije ali zgodovinskih okoliščin, hkrati pa bralca ne podcenjuje. Knjiga je dovolj preprosta, da ne zapira vrat začetnikom, in dovolj zahtevna, da ostaja zanimiva tudi tistim, ki so jim svetopisemska besedila že domača.

Lahko odgovorim tudi drugače. Malo Sveto pismo ni študijska izdaja in ne želi nadomestiti celotnega Svetega pisma ali znanstvenih komentarjev. Njegov namen je pomagati bralcu, da razločuje, kaj v Svetem pismu je temeljno sporočilo, kaj pripada zgodovinskemu in kulturnemu kontekstu ter kako

se posamezni odlomki povezujejo v širšo zgodbo vere. V tem smislu knjiga ne želi ponuditi več znanja, ampak boljšo orientacijo, ki omogoča, da Sveto pismo postane dejanski spremljevalec krščanskega življenja.

Kot dodatno pojasnilo velja poudariti, da Malo Sveto pismo ne želi odgovarjati na znanstvena vprašanja o nastanku svetopisemskih besedil, njihovi redakciji, jezikovni analizi ali zgodovinsko-kritičnih problemih. Čeprav razlage temeljijo na sodobnih znanstvenih spoznanjih, se knjiga zavestno postavlja v drugačno vlogo: sprašuje se, kako bi svetopisemsko besedilo razumel preprost bralec – mehanik, trgovec, dijak ali upokojenka – ki nima strokovnega predznanja, a hrepeni po Božji besedi. Prav zato nagovarja zelo širok krog ljudi: od birmancev do starejših vernikov, ki želijo Sveto pismo brati z razumevanjem in brez strahu, da bi se izgubili v razlagah, ki za njihovo krščansko življenje niso bistvene. •••

CIPRIJAN: OD ZASVOJENCA DO LJUBITELJA BOŽJE BESEDE

Avguštinove *Izpovedi* se pogosto označujejo kot prva prava avtobiografija v svetovni književnosti, saj gre za delo, v katerem sistematično in poglobljeno analizira svoje notranje življenje – spomin, voljo, greh, željo, spreobrnjenje. Odlomki iz tega dela lahko veljajo tudi kot prvi znani avtobiografski opis odvisnosti v smislu notranje in eksistencialne ujetosti volje (prim. *Izpovedi* 8.11.25–27). Hiponski škof ne opisuje zgolj pretirane rabe nečesa (užitkov, spolnosti, časti), ampak dinamiko zasvojenosti: željo, navado, izgubo svobode in nemoč volje. Zasvojenost opiše predvsem kot notranjo razcepljenost volje; ne vidi je le kot skupek slabih navad, ampak kot suženjstvo želje, kjer človek hkrati hoče in noče dobrega. Navada, ki nastane iz ponavljajočega se greha, se po Avguštinu strdi v okove, ki človeka vežejo in mu jemljejo svobodo. Ključno spoznanje *Izpovedi* je, da se ta ujetost ne da premagati zgolj z močjo volje, ampak z Božjo milostjo, ki ozdravi voljo in jo znova usmeri k resnični svobodi v Bogu.

Toda še preden je nesmrtni Avguštin prav v zadnjih vzdihljajih 4. stoletja introspekcijsko zavrtal vase in se soočil z najtemnejšimi plastmi svoje osebnosti, je na neki način podobno storil še eden predstavnik cvetočega krščanstva latinske Afrike: kartažanski škof Ciprijan († 258). Njegovo zgodnje življenje je zaznamovala potopljenost v pogansko kulturo. Izviral je iz premožne in ugledne družine, kar mu je omogočilo vrhunsko šolanje v retoriki in delovanje kot učitelj govorništva. Ko je dopolnil 35 let, okrog leta 245, pa je prišlo do njegovega spreobrnjenja, s katerim je zaključil svojo razuzdano mladost; o tem pričuje v kratkem, a slovitem *Pismu Donatu*.

Ciprijan poudarja, da je bil v starem življenjskem slogu navezan na družbeni uspeh, ugled in čutne užitke: »Ko sem še ležal v sencah in temni noči, neodločen glede prave poti, negotov na vzburkanem morju tega sveta, ne vedoč, kakšen je smisel mojega življenja, prikrajšan za resnico in svetlobo, se mi je glede na tedanjo naravnost mojega duha zdelo zelo težko in skrajno naporno, kar mi je Božja prizanesljivost ponujala in svetovala:

namreč, da bi se človek lahko znova rodil, poklican v novo življenje po kopeli odrešitvene vode, da bi lahko odložil to, kar je bil prej, in čeprav bi telesna zgradba ostala nespremenjena, bi se mogel povsem spremeniti v čustvih in mislih.« (*Pismo Donatu* 3) Razmišlja torej glede napetosti med danostmi in navadami ter obljubo novega v krstu. Čeprav ne uporablja eksplicitno svetopisemskega izrazoslovja, vseeno zaznamo odmeve biblične govornice: izraz »koper odrešitvene vode (*lavacrum aquae salutaris*)« denimo spominja na »koper prerojenja in prenovitve po Svetem Duhu« (Tit 3,5) oz. »koper vode z besedo« (Ef 5,26), glagol »biti prerojen (*renascor*)« pa Jezusove besede Nikodemu o prerobenju »iz vode in Duha« (Jn 3,3-5; prim. 1 Pt 1,23).

V tem kontekstu Ciprijan opiše svoje razuzdano življenje pred krstom, v katerem lahko zasledimo tudi obrise zasvojenosti:

»Kako je mogoča – sem se spraševal – takšna sprememba, da bi se človek naenkrat in nenadoma slekel tistega, kar se je že od rojstva utrdilo v vlaknih naravne snovi in se nato z dolgotrajnim tekom let okrepilo ter postaralo zaradi navad? Resnično, takšne navade so pognale pregloboke korenine. Kako naj se zmernosti priuči tisti, ki se je navadil razkošja in bogatih gostij? In kako naj se tisti, ki je bil vaje s sijati v škrlatu in zlatih okraskih ter vzbujati občudovanje z dragocenostjo svojih oblačil, omeji na preprosto in grobo oblačilo? Tisti, ki je bil vselej zaznamovan z javnimi častmi in dostojanstvi, ne bi mogel prenašati umika v zasebno in nevidno življenje. Kdor je namreč nenehno oblegan s četami strank ali obdan z množico ljudi, ki so mu vdani, misli, da je obsojen na kazen, če bi moral živeti sam. Zato bo nujno vedno podvržen dražljajem, ki se ga trdovratno oklepajo (*tenacibus semper inlecebris*): pijanost vabi, napuh napihuje, jeza razvneva, pohlep vznemirja, krutost zbada, prevzetnost zapeljuje, poželenje pa pogublja.« (3) Opisana slaba ravnanja izhajajo iz grešnih nagnjenj, ki jih zapiše na koncu; za ta seznam se zdi, da je odmev Pavlovih seznamov grešnih nagnjenj v 1 Kor 6,9-10; Gal 5,21 in Ef 5,5.

NEDELJA BOŽJE BESEDE 2026

»Kajti prav blizu tebe je beseda.« (5 Mz 30,14)

Nedeljo Božje besede smo leta 2026 obhajali pod geslom »Kajti prav blizu tebe je beseda« (5 Mz 30,14). Besede iz Pete Mojzesove knjige poudarjajo temeljno resnico svetopisemske vere: Božja beseda ni oddaljena, nedosegljiva ali pridržana zgolj strokovnjakom, temveč je položena v človekovo srce, v njegovo zgodovino in vsakdanjost.

Letošnje praznovanje je bilo v številnih škofijah povezano z izidom nove izdaje Malega Svetega pisma, ki je nastala v sodelovanju Družine in Zavoda Biblično gibanje. Nova izdaja se navezuje na znamenito Aleksičevo izdajo iz leta 1967, vendar prinaša temeljite posodobitve: svetopisemsko besedilo temelji na jeruzalemski izdaji, komentarji pa so v celoti na novo napisani.

Praznovanja po škofijah so pokazala raznolikost pristopov, a enotnost usmeritve: osebno in občestveno poglobljanje v Svetem pismu ter spodbudo, da bi Beseda vse bolj postajala notranji del krščanskega življenja.

NADŠKOFIJA LJUBLJANA

V ljubljanski nadškofiji je osrednje srečanje potekalo v Preski. Zbrali so se bralci Božje besede, člani bibličnih skupin in drugi verniki, ki se redno posvečajo branju Svetega pisma. Srečanje se je začelo z branjem odlomkov iz Pridigarja ter z evharističnim slavljem.

UJ_foto_Tatjana Splichal

UJ_foto_Tatjana Splichal

V nadaljevanju je Marko Rijavec spregovoril o knjigi Pridigar in udeležence uvedel v njeno temeljno sporočilo. Ob hebrejskem pojmu *hebel* (»sapa«, minljivost) je poudaril človekovo omejenost: človek ni gospodar časa in stvarnosti, ne more vsega razložiti ali obvladati. Prav to spoznanje pa je začetek modrosti. Sprejeti svojo mero pomeni postaviti Boga za Boga in človeka za človeka. Iz tega izhaja tudi vprašanje sreče: srečen ni tisti, ki veliko ima, temveč tisti, ki zna sprejeti svoj delež in ga živeti kot dar.

Srečanje ni ostalo le na ravni poslušanja, temveč je spodbudilo k osebni in skupinski premisleku. V ospredju je bila misel, da Sveto pismo ne daje hitrih odgovorov, temveč odpira vprašanja in vodi v zrelo vero.

ŠKOFIJA CELJE

V celjski stolnici je 25. januarja potekala slovesna sveta maša, med katero je škof Maksimilijan v službo lektorja postavil 16 laikov iz različnih župnij škofije. S tem je praznovanje Nedelje Božje besede dobilo izrazito cerkvenopravno in pastoralno razsežnost: Beseda ni le predmet premišljevanja, temveč tudi služnja.

V homiliji je škof izpostavil tri poudarke. Prvič: Bog ne izbira idealnih krajev ali popolnih okoliščin, temveč nagovarja človeka tam, kjer živi in dela. Drugič: Bog ne kliče popolnih, temveč pogumne in zveste, ki so pripravljeni stopati z majhnimi koraki. Tretjič: Beseda je dana zato, da jo delimo. Kakor ljubezen se tudi Beseda uresničuje šele takrat, ko je podeljena naprej.

Ob tem je bila omenjena tudi nova izdaja Malega Svetega pisma kot pomoč pri osebni branju in rasti v poznavanju ključnih svetopisemskih besedil. Postavitev novih lektorjev je tako konkretno izrazila, da je Beseda živa in da potrebuje glaso-ve, ki jo bodo zvesto posredovali občestvu.

VSAK ČLOVEK PO SVOJI NARAVI ODVISNIK

»Če vas torej Sin osvobodi, boste resnično svobodni.« (Jn 8,36)

Ena temeljnih in neizogibnih resničnosti tebi in meni kar dobro poznanega bitja, ki nosi zelo preprosto, po vsem svetu razširjeno, a vendar silno skrivnostno ime »človek«, je »odvisnost«. Ja, nič novega ni, da je človek po svojem bistvu »odvisnik«. Iz previdnosti, da se ne bi zaradi napačnega razumevanja že na samem začetku odvrnil/-a od branja tega razmišljanja, sem besedo »odvisnik« opremil z narekovaji. Čeprav niso potrebni. Vsak človek je namreč odvisnik v skladu z vsaj prvimi tremi pomeni, ki jih pod tem geslom vsebuje Slovar slovenskega knjižnega jezika (1. ki je v takem odnosu do koga, da ta skrbi za njegove potrebe / ki je v takem odnosu do koga, da potrebuje od njega določeno pomoč; 2. ki je v takem odnosu do koga, da mora upoštevati njegovo voljo, zahteve; 3. ki je v takem odnosu do česa, da to omogoča njegovo uresničitev, določa stopnjo, lastnosti). A sem kljub temu previden predvsem v izogib nesporazumu ... Danes pač prevladuje uporaba besede »odvisen« v četrtem pomenu, ki ga prinaša SSKJ (4. ki je zasvojen, zlasti z alkoholom, mamili). Predvidevam, da je odvisnost v tem pomenu tudi tema tokratnih zapisov v tej naši reviji.

Pa vendar naj pogumno še enkrat zapišem, da je vsak človek po svoji naravi odvisnik.

Drugače si pač ne morem razložiti Jezusove trditve: »Brez mene ne morete storiti ničesar.« (Jn 15,5) In prav tako ne besed apostola Pavla: »V njem živimo, se giblamo in smo.« (Apd 17,28) Pa še mnogo drugih svetopisemskih misli, ki jih pač ne morem in nočem spregledati, mi jasno govori, da sem kot človek seveda najprej in najgloblje Božji ljubljenelec, a hkrati tudi odvisnik: popolnoma, do zadnjega diha, misli, utripa sem odvisen od Boga. Brez njega me pač ne bi bilo! Ne bi začel bivati, ne bi preživel teh 56 let in ne bi zdaj modroval v tem razmišljanju o odvisnosti.

Biti odvisen od nekoga, ki te ljubi, je dobra odvisnost. Biti odvisen od Boga je potemtakem res dobra, celo najboljša možna odvisnost! Upam si celo trditi, da je odvisnost od Boga celo boljša od kakršne koli neodvisnosti. Moj prijatelj

terapevt Miha Ruparčič pomaga mnogim staršem na področju varne navezanosti njihovih otrok. Tako bi tudi sam rad s tem zapisom pomagal vsem nam, ki živimo iz vere v ljubezen Očeta v Jezusu Kristusu, k varni odvisnosti. Prepričan sem namreč, da je odvisnost, popolna odvisnost, zavestna odvisnost od Boga najboljša možna oblika življenja. Priznati in sprejeti odvisnost od Boga ter se vsak dan znova izročiti v ta odnos brezpogojne pripadnosti oz. pripadanja je edini način, da človek ostane svoboden in tako vedno bolj postaja človek v polnosti.

Pred časom sem naletel na video, v katerem so umetni inteligenci postavili naslednje vprašanje: »Če bi bil hudič, kako bi obdržal ljudi čim dlje stran od Boga, ne da bi to opazili?« Odgovor UI je bil grozljivo blizu tistemu, kar lahko opazujemo v svetu, v katerem živimo. Tukaj bi rad izpostavil

foto_Dev Asangbam (Unsplash)

SKRAJNEŽ NAJ UMRE, SICER MI ZMERNI NE BOMO PREŽIVELI ...

»Kakor se zdi,« je Bartholomaios, eden dvanajsternih, rekel Leviju, »imamo med Heleni vse več privržencev, ki jih bolj skrbi oskrba njihovih vdov kakor pa ta strahotna ovdovelost sveta, ko ima ta Gospoda za mrtvega, in še kot mrtvega za izgubljenega, saj njegovega trupla niso mogli najti, ko je tretji dan vstal iz groba in smo ga tudi mi videli živega, a kako vse drugače živega in poveličanega, kakor je bil prej, ko se še ni razodel popolnoma ...«

»Meniš te neumne zdrahe, ko nas obtožujejo zaradi domnevne zapostavljenosti njihovih vdov, kakor da bi naše vdove res uživale kakšne posebne prednosti. Skrbi me zares, če rastemo zaradi naših skladišč, ki so na voljo potrebnim, ne pa zavoljo resnične zakladnice, ki nam je bila dana v upravljanje, v njej pa so zlatniki Gospodove besede ...«

»Kakor da bi to še ne bilo zadosti,« je povzel besedo Bartholomaios, čigar brada ni bila več mladostno črna, »je tu še oni zagnani Saulos, šolan in bister, a nevaren za tri škorpijone. Kakor da bi prejel odredbo od samega Najvišjega, išče in preganja naše brate, in sestre se mu prav enako malo smilijo, in jih izroča Sinedriju. Pozna knjige Tore bolj kakor vsi pismouki skupaj, govori enako dobro hebrejsko, aramejsko, grško in latinsko. Kakor da bi se osebno šolal in vzgajal pri padlem angelu, ki je bil pred odpadom nosilec luči, Phosphoros, kakor rečejo Grki, Lucifer, kakor rečejo Rimski.«

»Vem,« je pripomnil Levi, »da nisem ravno učitelj Besede, da je vse, kar o Bogu resnično vem,

pravzaprav le to, da mu moram zaupati in da mu rad zaupam, a toliko ga poznam, da vem, koga si izbira za obdelovanje svojega posevka na njivi sveta in koga si izbira njegov nasprotnik, *diabolos* – namreč najboljši, kar jih hodi po zemlji! Ne najboljših po srcu, ampak najboljši po spretnosti uma in po pridobljenem znanju.«

»Saj drugače ne gre, dragi brat; kdor je na strani, ki bo padla, si ne more pomagati s takimi, kakršni sem denimo jaz – Bog pa si v gotovosti svoje zmage more privoščiti prav take, ki smo kakor preplašene ovce bežali, ko je bil križ položen na jeruzalemskem griču, na Golgoti, da nanj pribijejo Gospoda, saj mu ob vsej svoji nedojemljivosti njegove zmage niti mi nismo mogli stati ob strani, kakor so samo ženske to zmožle!«

Ne le Bartholomaios in Levi, tudi drugi v zboru apostolov so bili enakega mnenja, da je treba sklicati posvet. Niso hoteli sami sprejeti odločitve, dali so poklicati še večje število Gospodovih učencev, rekoč: »Ni prav, da mi zanemarjamo Božjo besedo, ker strežemo pri mizi. Poiščite si, bratje, iz svojih vrst sedem mož, ki uživajo ugled in so polni Duha in modrosti, in določili jih bomo za to službo! Mi pa se bomo posvetili molitvi in označevanju besede.«

Petros jih je pozdravil na ravnini ob jezeru Ghenesaret. Ni bilo treba veliko besed. Ni šlo za to, da bi se pomnožilo število tistih, nad katerimi je bila dvignjena roka posvetitve v stan

foto: Itay Peer (Unsplash)

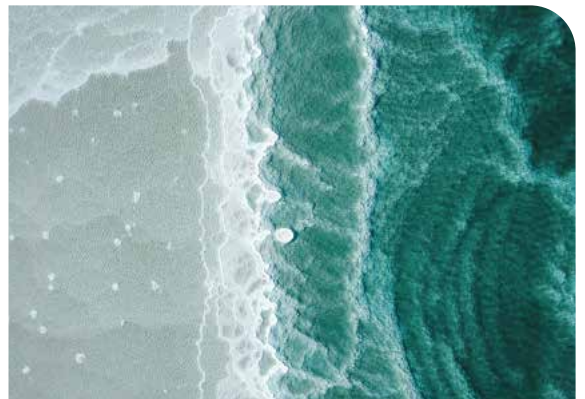

foto: Artem Belinsky (Unplash)

BIBLIČNO SINODALNI VIKEND

*V Svetem Duhu se
prepoznavamo*

Vodi celjski škof Maksimilijan Matjaž
od 25. do 27. septembra 2026
DOM DUHOVNOSTI KANČEVCI
PRIJAVE NA: ordinariat@skofija-celje.si

Prijazno vabljeni na pogovor z

dr. Samom Skralovnikom,
urednikom in avtorjem komentarjev novega

Malega Svetega pisma

CERKNICA

petek, **17. april ob 18.00**

v dvorani SMC (za birmance) in
v župnijski cerkvi (za ostale)

LJUBLJANA

torek, **21. april, ob 18.00** v Atriju ZRC

KRIŽE

petek, **24. april, ob 19.00** v župnišču Križe

KAMNIK

ponedeljek, **4. maj, ob 17.45**

v Frančiškanskem samostanu

MALEČNIK

sreda, **6. maj, ob 19.00** v župnišču Malečnik

RADOVLJICA

petek, **8. maj, ob 19.30** v župnišču Radovljica

CELJE

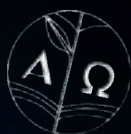
petek, **15. maj, ob 19.30** v stolni župniji Sv. Danijel

Malo Sveto pismo ima svoje korenine v izjemno priljubljeni izdaji iz leta 1967, ki jo je pripravil dr. Jakob Aleksič in je postala nepogrešljiv spremljevalec mnogih slovenskih vernikov.

Nova izdaja je nastala iz iste želje: ponuditi jasen, razumljiv in dostopen uvod v celotno

svetopisemsko zgodbo. Pri prenovi smo spoštovali izvorno zasnovano, hkrati pa besedilo posodobili z novim prevodom – jeruzalemsko izdajo – ter novimi razlagami, ki nagovarjajo sodobnega bralca.

družina

Če bi želeli organizirati dogodek
v vašem kraju, nam pišite na **knjige@druzina.si**